

РЕШЕНИЕ

№ 1453

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20221000501372 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 265227/05.08.2021 г., постановено по гр.д. № 8753/2019 г., Софийски градски съд, I ГО, 9-ти състав е отхвърлил предявените от "ВЕС Ц. 95" ООД и Ц. П. Ц. срещу И. С. В., Д. С. В. и Х. Х. В. евентуално съединени искове с правно основание чл.19, ал.3 от ЗЗД за обявяване за окончателен на предварителен договор, сключен на 24.02.2015 г., за учредяване право на строеж за изграждане на масивна монолитна сграда с мазета, офиси, апартаменти и ателиета с ориентировъчна РЗП от 850 кв.м., съобразно утвърден архитектурен проект, върху собственото им дворно място с адрес гр. ***, ул. "****" № **, съставляващо УПИ VIII-546 от кв.130, м. "Подуене-Център", с площ от 438,65кв.м., като си запазват право на строеж върху имоти с обща площ, съставляваща 28 % от РЗП на жилищната площ, офисите и паркоместата, искове с правно основание чл. 92 от ЗЗД за осъждане на ответниците да платят солидарно неустойка по раздел IV, чл.1 от предварителния договор в размер на левовата равностойност на 20 000 евро, както и искове с правно основание чл.82 във връзка с чл.79 от ЗЗД за осъждане на ответниците солидарно да заплатят сумата от 61 200 лева,

представляващи пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между себестойността на предвидените по договора 612 кв.м. жилищна площ, офиси и ателиета и себестойността на същите преди поскъпването на материалите и работната ръка за периода от 25.11.2017 г. до датата на исковата молба.

С решението ищците са осъдени да заплатят на ответниците на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените по делото разноси в размер на 8799 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок въззивна жалба вх.№ 352117/01.10.2021 г. на ищците по делото „ВЕС Ц. 95“ ООД и Ц. П. Ц. чрез процесуалния им представител адвокат М. Б. с надлежно учредена представителна власт с пълномощно приложено към въззивната жалба.

Решението се обжалва изцяло с твърдението за неговата неправилност, незаконосъобразност и необоснованост. Поддържа се, че решението е немотивирано и противоречащо си в мотивите, постановено в противоречие със събраните по делото доказателства. Твърди, че изявлението за разваляне на договора, който е достигнал до ищците, е поради забава в изпълнението, което било вече безполезно за собствениците. Това обаче не се дължи на виновното поведение на строителя-предприемач, а на бездействието на собствениците, които с поведението си са дали ясен знак, че не желаят правните последици на договора, който са подписали и не са изпълнили добросъвестно задълженията си по същия договор.

Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него постанови друго, с което да уважи така предявените искове.

Претендират се разноските в пълен размер, направени от ищците и пред двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемите страни - ответниците в първоинстанционното производство Х. Х. В., Д. С. В. и И. С. В. чрез техния процесуален представител адвокат Т., надлежно упълномощен с пълномощно приложено в първоинстанционното дело /л.53/.

Счита въззивната жалба за напълно неоснователна, неправилна, неподкрепена с реални, издържани от правна гледна точка аргументи.

Моли съда да потвърди като правилно и законосъобразно обжалваното решение и да присъди на въззиваемите направените от тях разноси.

Предмет на настоящото въззивно производство е и подадената от ищците частна въззивна жалба вх.№ 261282/11.01.2022 г. против Определение № 275669/10.11.2021 г., с което е оставена без уважение молбата им с правно основание чл.248 ГПК с искане за изменение на решението в частта за разноските. Счита за неправилен изводът на съда за липсата на прекомерност на заплатеното от ответниците адвокатско възнаграждение.

Ответните страни по частната жалба са депозирали отговор, с който я оспорват като неоснователна и молят съда да я остави без уважение.

Въззивниците-ищци в съдебно заседание и чрез процесуалния си представител поддържат въззивната и частна въззивна жалба по подробни съображения, изложени в писмени бележки по делото. Претендират разноси, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК. Заявяват възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на уговореното и заплатено от въззиваемите адвокатско възнаграждение и с твърдението, че представеният договор не е доказателство за извършено плащане.

Въззиваемите-ответници в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорват въззивната жалба.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с активно и пасивно субективно съединени главни икове с правно основание чл.19, ал.3 от ЗЗД предявени от „Вес Ц. 95“ ООД и Ц. П. Ц. срещу И. С. В., Д. С. В. и Х. Х. В. с искане да бъде обявен за окончателен предварителния договор сключен на 24.02.2015 г. между ищците и ответниците в качеството им на собственици, за учредяване право на строеж за изграждане на масивна монолитна сграда с мазета, офиси, апартаменти и ателиета с ориентировъчна РЗП около 850 кв.м., съобразно утвърден архитектурен проект върху съсобственото им дворно място, находящо се в гр.***, ул. „****“ № **, цялото с площ от 438,65 кв., съставляващо парцел УПИ VIII-546 от кв.130, местност „Подуене“-център по плана на гр.София, ПУП, одобрен със Заповед № РД-09-50-781/06.10.2014 г., при съседи по скица: ул. „Алеко Константинов“, УПИ VII-547, УПИ XX-544 и УПИ IX-542.

При условията на евентуалност са предявени активно и пасивно субективно съединени иски с правно основание чл.92 от ЗЗД за осъждането на ответниците да заплатят на ищите уговорената в раздел VI, т.1 от предварителния договор от 24.02.2015 г. неустойка в размер на левовата равностойност на 20000 евро, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 02.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, представляваща договорено между страните обезщетение за вредите претърпени от неизпълнение на задълженията по договора от учредителите-собственици, обективно кумулативно съединени с иски с правно основание чл.79, ал.1, пр.2 във връзка с чл.82 от ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата от 61 200 лв. обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи от неизпълнение на договора, изразяващи се в разликата между себестойността на предвидените по договора 612 кв.м. жилищна площ, офиси, ателиета и себестойността на същите, поради поскъпването на материали и работна ръка за периода от 25.11.2017 г. до предявяване на исковата молба, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 02.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

Такава е исковата претенция, включително и с оглед уточнителната молба вх. № 17494/10.08.2022 г. депозирана пред въззивния съд.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

Между страните не се спори, а и с приетия по делото предварителен договор се установява, че на 24.02.2015 г. между ответниците И. С. В., Д. С. В. и Х. Х. В. в качеството им на учредители-собственици от една страна и „Вес Ц. 95“ ООД и Ц. П. Ц. в качеството им на приемател-строител от друга страна, е сключен предварителен договор, съобразно който ответниците са поели задължението да учредят право на строеж за изграждане на масивна монолитна сграда с мазета, офиси, апартаменти и ателиета с ориентировъчна РЗП около 850 кв.м., съобразно утвърден архитектурен проект върху съсобственото им дворно място, находящо се в гр. ***, ул. „****“ № **, цялото с площ от 438,65 кв., съставляващо парцел УПИ VIII-546 от кв.130, местност „Подуене“-център по плана на гр.София, ПУП, одобрен със Заповед № РД-09-50-781/06.10.2014 г., при съседи по скица: ул. „Алеко Константинов“, УПИ VII-547, УПИ XX-544 и УПИ IX-542, като си запазят правото на строеж върху

имоти с обща площ, съставляваща 28% от РЗП на жилищната част, офисите и паркоместата. Срещу това ищците са се съгласили да приемат така учреденото им право на строеж и да изградят сградата със свои средства, труд и материали, включително и общите части на сградата. Уговорената между страните цена на правото на строеж, е стойността на придобитите от ответниците имоти, за които си запазват правото на строеж. Уговорено е ищците и в замяна на учреденото им право на строеж да построят със собствени средства и материали имотите на учредителите, съставляваща 28% от РЗП на жилищната част, офисите и паркоместата.

Ищците и по силата на договора са се задължили в срок от 24 месеца от учредяване правото на строеж и протокола за определяне на строителна линия и ново, да построят сградата и да снабдят учредителите с разрешение за ползване на сградата. От своя страна ответниците са се задължили да учредят в полза на ищците правото на строеж върху съсобственото си дворно място в срок от 15 дни след утвърждаване на архитектурен проект от компетентните органи за изграждане на сградата, с изключение на имотите за които учредителите взаимно си учредяват и запазват правото на строеж.

От представените и приети по делото Решения № 3277/12.05.2015 г., адм. дело № 33/2015 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 26 състав и Решение № 12782/25.10.2017 г., адм. дело № 7844/2015 г. ВАС, Второ отделение, се установява, че със Заповед № РД-09-50-781/06.10.2014 г. на Главния архитект на СО, е одобрен ПУП-изменение на план за застрояване на процесното УПИ VIII-546, кв.130, м. „Подуене-Центъра“, която заповед е обжалвана от собственик на съседен УПИ VII-547. Жалбата е отхвърлена с цитираните по-горе решения, като изменението на ПУП е влязло в сила на 25.10.2017 г.

Следва размяна на нотариални покани между страните от страна на ищците с покани към ответниците да се явяват на посочената дата, час и място за изразяване на становище относно желанието за продължаване на изпълнение по договора и за съгласуване на техническото задание за проектиране на сградата. От страна на ответниците съответно на 29.01.2019 г. и 05.03.2019 г. на двамата ищци са връчени нотариални покани съответно с рег. №№ 255, том 1, № 25 и рег. № 258, том 1, № 26, и двете от 14.01.2019 г. на нотариус С. Т. с рег.№ *** на НК, съдържащи волеизявлението на ищците

за прекратяване на сключения на 24.02.2015 г. договор, поради забава от страна на ищците и безполезност на изпълнението.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на СТЕ се установява, че разликата в себестойността на 612 кв.м. към 2017 г. и 2019 г. възлиза на сумата от 35 337 лв. без ДДС. Установява се още, че съгласно одобрения ПУП се предвижда премахване на съществуващи сгради в процесното УПИ VIII-546 и реализиране на ново застрояване със свободно стояща жилищна сграда. Процесният имот попада в устройствена зона Жг-жилищна зона с преобладаващо високоетажно застрояване. Видно от ПУП, максималните стойности на градоустройствените показатели (Кинт и Плътност на застрояване) са намалени, за да се спазят необходимите отстояния съгласно ЗУТ до застрояването в съседните имоти и регулационните линии, затова са изведени проектни показатели за конкретния процесен имот, при което се получава: макс.проектно ЗП=131,595 кв.м., макс.проектно РЗП=614,11 кв.м. РЗП с включено подземно ниво = 745,70 кв.м., като е прибавена само площта под сградата. По-голямата площ на подземното ниво е въпрос на проектантско решение.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че между страните е сключен действителен предварителен договор за учредяване право на строеж, който съдържа всички съществени елементи, необходими за сключване на окончателен договор. Приел за основателно възражението, че договорът между страните е прекратен, поради виновното му неизпълнение от страна на ищците и на това основание отхвърлил главния иск. Отхвърлил и евентуално предявените искове, приемайки първо, че договорът е развален поради неизпълнение от страна на ищците, поради което не могат да претендират неустойка и второ, че ответниците не са в неизпълнение на задълженията си по договора, в резултат от което ищците да са възпрепятствани да изпълнят своите насрещни задължения, в резултат от което да са претърпели вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в процесния размер.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирани да обжалват страни-ищците в първоинстанционното

производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо и като краен резултат правилно, но по съображения и мотиви, различни от изложените от първоинстанционния съд.

Предявените главни искове са с правно основание чл.19, ал.3 ЗЗД. За да се уважи иск по чл.19, ал.3 ЗЗД, следва от фактическа страна по делото да е установено по несъмнен начин, че предварителният договор е действителен и съдържа всички съществени клаузи на окончателния такъв.

Не се спори, че процесният предварителен договор е сключен между ответниците в качеството им на собственици на земята и ищите в качеството им на строител, при което е уговорено учредяването на право на строеж срещу задължение да се построят готови обекти в сграда върху същия терен.

Този вид предварителен договор за учредяване право на строеж срещу строителство/“обезщетение“ спада към т.нар. „ненаименувани договори“, които са допустими по силата на чл. 9 от ЗЗД.

Процесният предварителен договор обхваща няколко елемента:

- учредяване на право на строеж на строителя-задължение на ответниците;

- извършване на целия строителен процес-задължение на ищите, разбран като съвкупност от различни дейности /предпроектно проучване, проектиране, съгласуване, договаряне със снабдителни дружества, строителство, инвеститорски контрол, набавяне на цялата необходима документация и съставяне на необходимите актове и протоколи, необходими за въвеждане на сградата в експлоатация, който за страните по договора се смята завършен с предаване на готовите обекти на собственика на земята и въвод във владение/;

- прехвърляне на идеални части от собствеността върху земята, в случая уговорено по силата на раздел IV, т.7 от договора.

Тези елементи са насрещните задължения на страните, които са неразривно свързани от гледна точка на крайната им цел. Ответниците като собственици на земята ограничават обема на правото си на собственост и се лишават от правото на строеж, но го правят с оглед интереса си да получат без заплащане готови обекти. Строителят поема задължение да построи сградата и да предаде определените като „обезщетение“ на собствениците обекти, но единствено поради интереса си да получи правото на строеж без да заплати цената му. Неизпълнението на задълженията на едната страна ще лиши от кауза престацията на другата, независимо, че имат различен характер /вещноправен и облигационен/.

Съобразно константната съдебна практика, насрещните задължения по окончателния договор трябва да са или точно фиксирани в предварителния, или да са определяеми, доколкото Съдът има само правомощието да обяви за сключен предварителния договор в параметрите, за които има постигнато съгласие между страните в него, или да отхвърли иска, но не и да допълва волята на контрагентите. Съдът следва да тълкува волята на страните (в този смисъл Решение № 89/17.07.2009 г., т.д. № 523/2008 г., ВКС, ТК, II т.о.), но няма правомощията да я променя, доколкото „предметът на иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД е функция на съдържанието на предварителния договор”.

От тази гледна точка, за да бъде учредена суперфиция, следва да е безспорно уточнено върху кой недвижим имот и в какъв обем се предоставя правото на строеж.

При разглежданото процесно правоотношение, целта не е учредяване на неограничена, пълна суперфиция върху един терен в съответствие с влязъл в сила подробен устройствен план (чл. 180 ЗУТ). Определянето на обектите, които ще получат ответниците собственици на земята и тези, които ще станат собственост на строителя след упражняване правото на строеж, може да стане най-рано въз основа на идеен проект, какъвто по делото не е представен, нито се твърди да е изготвян.

В случая „обезщетението”, което ще получат ответниците- собственици на терена е уговорено в проценти (28%) от общата разгърната площ на жилищната част, офисите и паркоместата, но и до момента не са представени доказателства за конкретните обекти, за които няма да се учреди суперфиция, доколкото очевидно нито се твърди, че има, нито се представят одобрен

инвестиционен проект и получено разрешение за строеж, за да може съобразно волята на страните да се конкретизира обемът на придобитите права. Отделно от това РЗП също не е конкретизирана, а е посочена само ориентировъчно 850 км.м., а видно от заключението на СТЕ максималната РЗП, която в конкретния случай може да бъде достигната е 614,11 кв.м.

Ето защо е налице невъзможност да се конкретизират обектите на вещни права в предварителния договор, дори и при тълкуване волята на страните, поради което и на това основание главните искове с правно основание чл.19, ал.3 от ЗЗД подлежат на отхвърляне.

Предвид горното и поради съвпадане на крайния резултат, макар и по други мотиви, първоинстанционното решение и в тази му част ще следва да бъде потвърдено.

По горните съображения отношенията между страните следва да се решат на плоскостта на неизпълнението или на развалянето на договора, но не и по пътя на обявяването му за окончателен.

При това положение съдът следва да разгледа исковете, предявени при условията на евентуалност.

Предявени са искове с правно основание чл.92 от ЗЗД. Съобразно константната практиката на ВКС, формирана по реда на чл.290 от ГПК, неустойката за забава обезщетява вредите на кредитора за периода докато е налице състоянието на неизпълнение на задължението на длъжника. Приема се, че времето, през което ще се начислява неустойката, е поставено изцяло на волята и на отговорността на неизправния длъжник. Съгласно установената съдебна практика по приложението на чл. 92, ал. 1 ЗЗД, задължението за неустойка се поражда от факта на неизпълнение на това договорно задължение, което тя обезпечава и обезщетява. Затова неустойка се дължи от неизправната страна по договора само в случаите, когато е налице онази форма на неизпълнение, за която тя е уговорена /в този смисъл Решение № 60264 от 02.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1545/2021 г., IV г. о., ГК, Решение № 111 от 28.07.2009 г. по т. д. № 714/2008 г. II т. о. и Решение № 240 от 15.01.2014 г. по т. д. № 959/2012 г. II т. о ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК/.

С оглед горното правно разрешение и този иск се явява неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Страните и по силата на раздел VI, т.1 от процесния договор, са уговорили, че ответниците в качеството си на учредители-собственици дължат на приемателя-строител неустойка в размер на левовата равностойност на 20 000 евро, в случай че не изпълнят задължението си да учредят в полза на приемателя-строител правото на строеж върху собственото си място в срок от 15 дни след утвърждаване на архитектурен проект от компетентните органи за изграждане на масивна жилищна сграда с гаражи, апартаменти и ателиета, с изключение на имотите, за които учредителите взаимно си учредяват и запазват правото на строеж.

Така както е уговорена неустойката, същата не е уговорена като мораторна неустойка за забавено изпълнение, а е уговорена като неустойка за пълно неизпълнение на задължението по т.IV.1. и тъй като ищите не могат да се удовлетворят от реално изпълнение по договора, то за тях безспорно е налице интерес да търсят уговорената по договора неустойка.

С оглед ангажираните по делото доказателства, ищите обаче не доказват главно и пълно, че ответниците са в неизпълнение на това си задължение. По делото ищецът не твърди да има изготвен и одобрен архитектурен проект за сградата, съответно такъв не е ангажиран като доказателство по делото, следователно за ответниците не е възникнало задължението по точка IV.1. от договора, т.е. същите не са в неизпълнение на това договорно задължение, което страните са приели, че неустойката по точка VI.1. обезпечава и обезщетява.

При уговорена неустойка за виновно неизпълнение което настъпва при събдването на определени условия правото на изправната страна да получи уговореното обезщетение възниква само ако условието се събдне.

Следователно и с оглед горното за ищеца не е възникнало правото да получи уговореното обезщетение по т.VI.1. от договора.

По иска с правно основание чл.79, ал.1, пр.2 във връзка с чл.82 от ЗЗД. Този иск също е неоснователен.

Наред с претенцията за заплащането на уговорената между страните неустойка за пълно неизпълнение на задължение, ищите претендират кумулативно и компенсаторно обезщетение за претърпени имуществени вреди от пълното неизпълнение на договора, изразяващи се в пропусната полза, определена от ищите като разликата в себестойността за изграждането на

612 кв.м. от РЗП (72% от 850 кв.м.РЗП, доколкото останалите 28% от общата разгърната площ на жилищната част, офисите и паркоместата, т.е. 238 кв.м. остават за ответниците), за които ответниците са поели задължение да им учредят право на строеж.

Обезщетението по чл.82 ЗЗД при неизпълнение на договорно задължение обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждане на задължението.

Елементите на фактическия състав включват неизпълнение на задължението по двустранен договор по причина, която може да се вмени във вина на длъжника и изправност на насрещната страна. Отговорността по чл.82 ЗЗД е обусловена от настъпването на вреда, която да е в причинна връзка с неизпълнението. Договорната отговорност за обезщетяване на вредите от неизпълнението е ограничена до преките и предвидими вреди. Това са вредите, настъпили като безусловен или закономерен резултат от неизпълнението, и които нормалният и здрав човешки разум би трябвало да допусне при пораждане на задължението.

С оглед ангажираните по делото доказателства ищите не доказаха да са изправна страна по договора. Както бе посочено по-горе по силата на договора ищите са поели задължението за извършване на целия строителен процес, разбиран като съвкупност от различни дейности /предпроектно проучване, проектиране, съгласуване, договаряне със снабдителни дружества, строителство, инвеститорски контрол, набавяне на цялата необходима документация и съставяне на необходимите актове и протоколи, необходими за въвеждане на сградата в експлоатация, който за страните по договора се смята завършен с предаване на готовите обекти на собственика на земята и въвод във владение/. Видно от доказателствата по делото ищецът е осъществил само изменение на плана за застрояване на процесното УПИ VIII-546, кв.130, м. „Подуене-Центъра“ със Заповед № РД-09-50-781/06.10.2014 г. на Главния архитект на СО, с която е одобрен ПУП, като изменението на ПУП е влязло в сила на 25.10.2017 г. От тази дата и до настоящия момент ищецът не е предприел действия за изготвяне и одобрение на архитектурен проект за сградата, въз основа на който е следвало да се конкретизират и имотите, за които учредителите взаимно си учредяват и запазват правото на

строеж.

Настоящият състав намира, че неявяването на ответниците за съгласуване на връчения на 08.12.2018 г. само на ответника Х. Х. В. проект за техническо задание за проектиране на жилищна сграда на ул. „Алеко Константинов“ №43 (л.29 от първоинстанционното дело), не представлява недобросъвестно поведение на ответниците, с което същите да са осуетили действията на ищците във връзка с изготвяне на архитектурен проект.

Принципно техническото задание за проектиране е етап от проектирането, следващ предварителното проучване, чрез който инвеститорът посочва своите изисквания за изработването на проекта. В него се поясняват въпроси като функция, капацитет, размери, етажност, стойност, срокове за изпълнение и желаните фази за проектиране. Видно е, че представения проект на техническо задание не съдържа подобна информация.

Ищецът не твърди, а и не е доказал да е предприел действия за снабдяване с изходни данни за проектиране, които са необходими за започване и одобрение на инвестиционния проект и които включват: извадка от действащ Подобен устройствен план /ПУП/ или виза за проектиране по чл. 140 от ЗУТ, становища от експлоатационните дружества-електро, ВиК, ТЕЦ, газопроводна мрежа, геодезическо заснемане на терена, данни за собствеността на имота и др.

По тези съображения въззивният съд намира, че ищецът не е изправна страна по процесния договор и доколкото неговите задължения са неразривно свързани със задължението на ответниците да учредят суперфиция, то както е посочено по-горе в настоящите мотиви, неизпълнението на задълженията на ищците, лишава от кауза престацията на ответниците, следователно не е налице неизпълнение на задължението им по причина, която може да се вмени в тяхна вина.

По гореизложените съображения въззивният съд намира, че въззивната жалба на ищците е неоснователна, поради което обжалваното решение ще следва да бъде потвърдено като краен резултат.

При това положение съдът следва да разгледа и подадената от ищците частна въззивна жалба вх.№ 261282/11.01.2022 г. против Определение № 275669/10.11.2021 г., с което е оставена без уважение молбата им с правно основание чл.248 ГПК с искане за изменение на решението в частта за

разноските.

Жалбата е неоснователна. Не е налице твърдяната прекомерност на заплатеното от ответниците адвокатско възнаграждение. Видно от представения договор за правна защита от 01.03.2021 г. тримата ответници са заплатили общо на адвокат Т. адвокатско възнаграждение в размер на 8 599 лв.

Исковата молба е била нередовна пред първата инстанция, доколкото и за иска по чл.19, ал.3 от ЗЗД не е имало определена цена. С оглед отстраняване на тази нередовност пред настоящата инстанция, се установява, че цената на иска по чл.19, ал.3 от ЗЗД възлиза на сумата от 228 310 лв., съответно цената на трите предявени иска възлиза на сумата от 328 626,59 лв. При този материален интерес, минималното адвокатско възнаграждение определено по реда на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 17 795,06 лв. С оглед на това очевидно заплатеното от ответниците възнаграждение в размер на 8 599 лв. не само че не е прекомерно, а е и под минималния размер.

По тези съображения частната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното определение потвърдено.

По отговорността за разноските в процеса:

При този изход на делото и неоснователност на въззивната жалба, на въззивниците разноски не се дължат.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане за кредитен превод от 04.11.2022 г., тримата ответници са заплатили адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред настоящата инстанция в размер на 11 423 лв., която сума не е прекомерна с оглед изложените по-горе мотиви във връзка с частната въззивна жалба.

Предвид горното и на основание чл.78, ал.3 от ГПК въззивниците ще следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемите направените от тях разноски в размер на сумата от 11423 лв.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 265227/05.08.2021 г., постановено по гр.д. № 8753/2019 г., Софийски градски съд, I ГО, 9-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 275669/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 8753/2019 г., Софийски градски съд, I ГО, 9-ти състав.

ОСЪЖДА „Вес Ц. 95“ ООД, ЕИК 831846141 и Ц. П. Ц., ЕГН *****, и двамата с адрес за призоваване: гр.София, бул. „Витоша“ № 1А, Търговски дом, ет.1, кантора № 152 да заплатят на основание чл.78, ал.3 от ГПК на И. С. В., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, вх.*, ет.*, ап.*, Д. С. В., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ***, вх.*, ет.*, ап.* и на Х. Х. В., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № ** сумата от 11423 лв. /единадесет хиляди четиристотин двадесет и три лв./ разноски направени пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____